

NEM A SZÉPSÉGEDET . . .

Nem a szépségedet dicsérem Kedves,
az irigy idő egyszer mindent elvesz:
arcod bársonya és szemed kéksége
eltűnik majd a csendes öregségben,
orrod nemes ivét is elorozza,
sima homlokodat ráncokkal fonja
át az idő, a gyorsan múló napok:
a mai fény holnap emlékből ragyog . . .
És figyelmeztet, hogy minden semmiség:
elmúlik a szépség, lassan tépi szét
gyenge szárait a szaladó idő:
egy új arc jön majd a tükörből elő . . .
— A szived, a lelked fiatal marad!
Azt hogy dicsérik a dadogó szavak?

GREGUS ISTVÁN

Jó nagybácsim, Gregus István,
régén meghalt, pora sincs már:
szép életét ketté vágta
a halál éles kaszája.

Pedig ő és a betegség
egymást hírből se ismerték.
Erejéről adomáztak,
lesték, csodájára jártak.

Nagy ereje lett a veszte:
„nem birom”-ot nem ismerte.
Emelt négy-öt ember helyett,
s csillénél összeesett.

Összeesett, felemelték,
a hordágyra lefektették,
úgy vitték be a kórházba,
onnan Szent Mihály lovára.

Megsiratta a kis barakk,
az asszony átsírt napokat,
de ott állt a tavasz lesbe:
férjhez ment és elfeledte . . .

Néha beszélnek még róla,
csak úgy, mintha mese volna,
szelíd szóval csendes este,
mielőtt végleg elveszne . . .

EGYSZERŰ MINDEN

Rágódtam én is eleget,
most inkább énekelgetek.
Igazabb, kinek az orra lóg,
s nem talál kedvére valót?
Kinek a rózsza csak tövis,
ragadozó az ökör is,
kinek az ősz csak temető,
nem jókedvű szüretelő,
a föld nagy ócska ravatal,
az ég szemfödél, betakar,
ki minden kint magara kent?
Hát annyi biztos, fura szent!
Nekem mást mutat két szemem:
A rózsát szívemre teszem,
ökör nem riaszt, és az ősz
telt kancsó: mámor, enyhe gőz,
a föld — bárhogy is! — egyre szebb,
fény pásztázza a kék eget,
egyszerű minden és csodás,
nem pedig bölcs megalkuvás . . .

TÉL

Fütyül a szél és szúr a fagy,
bezárkózol, óvod magad.

Zúgnak a drótok, árva fák.
Ki hallja? Süket a világ.

Kutya vonít az udvaron,
kínjában kapar a havon.

Zirr, zurr, az ablagüveget
veri a lelkiismeret.

El az ablaktól, kályha vár,
de a kéményben szél dudál.

Üzen a szél, a kinti fagy:
hiába zárod el magad!

Beroppan ablaküveded,
szobádba zúdul a hideg.

karmos szél arcodba nevet:
ne szobád, fütsd ki: szivedet!

LAJOS BÁCSI NYARALNI MEGY

Rászállt a fára az énekesmadár.
Lajos bácsit nézi? Köszönti talán?
Vagy már nem fér el a házban az öröm
és most itt harsog a madárcsőrökön?

Nagy a sürgés-forgás. Az öreg topog.
Valami készül, nem köznapi dolog.
Holnap nyaralni megy. Ez bizony csoda:
Tarjánnál messzebb még nem jutott soha . . .

Sovány volt élete, fogta a telep.
Itt nézte az őszt, a tavaszt, a telet,
s most viszi a nyár, most várja a Mátra:
várja az erdők szép csendes világa.

Csak egy sötét vonal, de ide látszik.
Fojtott sóhajtása jutott odáig.
Amikor a bányá nagy fáradtsága
a földig nyomta — vágyódott utána.

Messze volt, lán az Operencián túl.
A kopott álom vegre megvalósul:
ötvennégy év és vesződség, munka
kel vele holnap az álmodott útra.

A kölcsönkért táská lassan megtelik.
Feküdni készül, de tudom, reggelig
virraszt, szeme előtt képek rajzanak...
Orzi majd a madár az ablak alatt!